ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

της 14ης Ιουνίου 2001 [1]

I — Εισαγωγή

1. Με προσφυγή που άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου, η Ιταλική Δημοκρατία ζητεί, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ), την ακύρωση του άρθρου 2 και του πίνακα του παραρτήματος σχετικά με τον κοινό τόνο του κανονισμού (ΕΚ) 49/1999 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1998, για τον καθορισμό, για ορισμένα αποθέματα άκρως μεταναστευτικών ψαριών, των συνολικών επιτρεπόμενων αλιευμάτων για το 1999, της κατανομής τους σε ποσοστώσεις στα κράτη μέλη και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατόν να αλιεύονται [2] (στο εξής: κανονισμός ή κανονισμός 49/1999).

2. Η Ιταλική Κυβέρνηση φρονεί, για τους λόγους που θα εκθέσω στη συνέχεια, ότι τα ποσοστά που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 1, καθώς και οι ποσοστώσεις του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού σε συνδυασμό με το παράρτημα είναι παράνομες και της προκαλούν σοβαρή ζημία.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

2 — ΕΕ 1999, L 13, σ. 54.

II — Η διεθνής προστασία των θυννοειδών

3. Στις 14 Μαΐου 1966 υπεγράφη στο Ρίο ντε Τζανέιρο η Διεθνής Σύμβαση για τη διατήρηση των θυννοειδών του Ατλαντικού (στο εξής: σύμβαση), που άρχισε να ισχύει από τις 21 Μαρτίου 1969 [3]. Η σύμβαση αυτή αποσκοπεί στη διασφάλιση της διατηρήσεως και της διαχειρίσεως των θυννοειδών του Ατλαντικού [4], μέσω της συνεργασίας των συμβαλλομένων μερών για τη διατήρηση των πληθυσμών αυτών των ποικιλιών ιχθύων σε επίπεδα που να καθιστούν δυνατή μια σταθερή μέγιστη απόδοση [5].

4. Προκειμένου να καταστεί δυνατή η επίτευξη των σκοπών αυτών, η σύμβαση συνέστησε μια διεθνή επιτροπή για τη διατήρηση των θυννοειδών του Ατλαντικού (στο εξής: επιτροπή για τα θυννοειδή), την οποία εξουσιοδότησαν να προβαίνει σε συστάσεις οι οποίες δεσμεύουν τα συμβαλλόμενα μέρη έξι μήνες μετά την ημερομηνία γνωστοποιήσεώς τους και υπό την επιφύλαξη της υπο-

3 — Η αγγλική μετάφραση της συμβάσεως υπάρχει στο Διαδίκτυο στην ιστοσελίδα http://www.iccat.es/.

4 — Το άρθρο I της συμβάσεως προσδιορίζει το πεδίο εφαρμογής της που εκτείνεται στον Ατλαντικό Ωκεανό και στις παρακείμενες θάλασσες.

5 — Βλ. το προοίμιο της συμβάσεως.

βολής αντιρρήσεων εντός της προθεσμίας αυτής [6]. Τα συμβαλλόμενα μέρη ανέλαβαν την υποχρέωση να θεσπίσουν όλες τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να διασφαλίσουν την εφαρμογή της συμβάσεως [7].

5. Κατά την ένατη έκτακτη σύνοδο που συγκλήθηκε στη Μαδρίτη τον Νοέμβριο και τον Δεκέμβριο 1994, η επιτροπή για τα θυννοειδή, έχοντας την πρόθεση να θέσει τέρμα στην υπεραλίευση, καθόρισε για πρώτη φορά ένα σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων κοινού τόνου περιορίζοντάς τα στο υψηλότερο επίπεδο που είχε επιτευχθεί το 1993 και το 1994. Από το 1996, τα αναγκαία μέτρα έπρεπε να εφαρμόζονται προκειμένου να μειωθούν σταδιακά τα αλιεύματα στο 75 % των αλιευμάτων που πραγματοποιήθηκαν το 1995, σκοπός που έπρεπε να επιτευχθεί πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1998. Η σύσταση αυτή κοινοποιήθηκε στα κράτη τα οποία, όπως η Ιταλική Δημοκρατία, δεν αποτελούσαν ακόμα συμβαλλόμενα μέρη καθώς και στο Γενικό Συμβούλιο Αλιείας για τη Μεσόγειο [8] ζητώντας τη συνεργασία τους. Η έναρξη της ισχύος της συστάσεως είχε προβλεφθεί για τις 2 Οκτωβρίου 1995 [9].

6. Κατά τη δέκατη τέταρτη τακτική σύνοδο που πραγματοποιήθηκε επίσης στη Μαδρίτη τον Νοέμβριο του 1995, η επιτροπή για τα θυννοειδή διατύπωσε μια σύσταση με την οποία, λαμβανομένων υπόψη των σημαντικών αλιευμάτων κοινού τόνου που πραγματοποίησαν κατά την αλιευτική περίοδο του 1994 τα γαλλικά αλιευτικά, καθόρισε συγκεκριμένα όρια για τη Γαλλία ως προς τα αλιεύματα των ετών 1996, 1997 και 1998 στη Μεσόγειο και στον Ανατολικό Ατλαντικό [10]. Στη σύσταση αυτή, που άρχισε να ισχύει από τις 22 Ιουνίου 1996, εισήχθη μια παρέκκλιση με τη σύσταση 98-5 που διατυπώθηκε στον Άγιο Ιάκωβο της Κομποστέλλας τον Νοέμβριο του 1998 [11].

7. Κατά τη δέκατη έκτακτη σύνοδο που συγκλήθηκε στον Άγιο Σεβαστιανό τον Νοέμβριο του 1996, η επιτροπή για τα θυννοειδή ενέκρινε μια νέα σύσταση που κοινοποιήθηκε επισήμως στις 3 Φεβρουαρίου 1997 και η οποία άρχισε να ισχύει από τις 4 Αυγούστου 1997. Η σύσταση αυτή επέβαλε στα συμβαλλόμενα μέρη που είχαν υπερβεί τις αντίστοιχες αλιευτικές τους ποσοστώσεις μείωση κατά 100 % του ποσού της υπερβάσεως για την επόμενη διαχειριστική περίοδο, μείωση που ήταν δυνατόν να ανέλθει σε 125 % [12] αν αυτό συνέβαινε για δύο διαδοχικές διαχειριστικές περιόδους [13]. Η σύσταση προέβλεπε ότι η εφαρμογή της μειώσεως θα μεταφερόταν σε διαχειριστική περίοδο μεταγενέστερη της περιόδου που ακολουθεί

6 — Βλ. τα άρθρα IV και VIII.

7 — Βλ. άρθρο IX, παράγραφος 1.

8 — Με την απόφαση 95/1, το συμβούλιο αυτό υιοθέτησε πλήρως τη σύσταση της επιτροπής για τα θυννοειδή (βλ. το έγγραφο το οποίο προσκομίζει το Συμβούλιο στο παράρτημα ΙΙΙ του υπομνήματος αντικρούσεως).

9 — Σύσταση 94-11 σχετικά με τον κοινό τόνο του Ανατολικού Ατλαντικού και της Μεσογείου [Συλλογή των συστάσεων και των αποφάσεων της ICCAT για τη διατήρηση των θυννοειδών του Ατλαντικού και συγγενικών ειδών — http://www.iccat.es/— (στο εξής: Συλλογή), σ. 49].

10 — Σύσταση σχετικά με τα συμπληρωματικά μέτρα για τον Ανατολικό Ατλαντικό και τη Μεσόγειο (βλ. παράρτημα ΙΙ του υπομνήματος αντικρούσεως του Συμβουλίου).

11 — Η παρέκκλιση αυτή προβλέπεται στο σημείο 5 της συστάσεως. Βλ. σημείο 11 των προτάσεών μου.

12 — Υπό την επιφύλαξη και άλλων κατάλληλων μέτρων, όπως π.χ. περιοριστικών εμπορικών μέτρων.

13 — Σύσταση 96-14 περί εφαρμογής στα αλιευτικά πεδία κοινού τόνου του Ατλαντικού και ξιφία του Βορείου Ατλαντικού (βλ. παράρτημα V του υπομνήματος αντικρούσεως και τη Συλλογή, σ. 88).

εκείνη κατά τη διάρκεια της οποίας σημειώθηκε η υπέρβαση εφόσον τα στοιχεία σχετικά με τα αλιεύματα της περιόδου αυτής δεν είναι διαθέσιμα κατά τον χρόνο του καθορισμού των ποσοστώσεων. Με τον τρόπο αυτό, οι υπερβάσεις του 1997 θα αφαιρούνταν από τις ποσοστώσεις του 1999 και όχι του 1998. Αυτό αποφάσισε η επιτροπή για τα θυννοειδή με συμπληρωματική σύσταση που διατυπώθηκε κατά την ενδέκατη έκτακτη σύνοδο που συγκλήθηκε στον Άγιο Ιάκωβο της Κομποστέλλας από 16 έως 23 Νοεμβρίου 1998, σύσταση που κοινοποιήθηκε στα μέρη στις 22 Δεκεμβρίου 1998 και η οποία άρχισε να ισχύει από τις 21 Ιουνίου του ακόλουθου έτους [14].

III — Η προσχώρηση της Κοινότητας στην επιτροπή για τα θυννοειδή και οι συνέπειές της επί του κοινοτικού δικαίου

8. Με την από 9 Ιουνίου 1986 απόφασή του [15], το Συμβούλιο ενέκρινε την προσχώρηση της Κοινότητας στην επιτροπή για τα θυννοειδή, προσχώρηση που πραγματοποιήθηκε στις 14 Νοεμβρίου 1997 [16].

9. Στις 19 Δεκεμβρίου 1997, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 65/98 [17] προκειμένου να τεθούν σε εφαρμογή οι συστάσεις της επιτροπής για τα θυννοειδή [18]. Με τον κανονισμό αυτό κατανεμήθηκε μεταξύ των κρατών μελών η ποσόστωση κοινού τόνου που είχε χορηγηθεί στην Κοινότητα για την αλιευτική περίοδο του 1998 [19].

10. Το τρίτο εδάφιο του άρθρου 1 προβλέπει ότι η Επιτροπή θα διαπραγματευθεί την αναθεώρηση των ποσοτήτων αλιευμάτων ορισμένων κρατών μελών με την επιτροπή για τα θυννοειδή «προκειμένου να καταστήσει δυνατή τη μεταγενέστερη προσαρμογή των ποσοστώσεων κοινού τόνου αυτών των κρατών μελών» και ότι μόλις επιτευχθεί συμφωνία, η Επιτροπή θα προσαρμόσει αμέσως τις ποσοστώσεις των διαφόρων κρατών μελών.

11. Σε εκτέλεση της ρητής αυτής εντολής, η Επιτροπή άρχισε, στο πλαίσιο της επιτροπής για τα θυννοειδή, διαπραγματεύσεις που κατέληξαν στη σύσταση της ενδέκατης

14 — Πρόκειται για τη σύσταση 98-13. Βλ. το παράρτημα VI του υπομνήματος αντικρούσεως, Συλλογή, σ. 97, καθώς και την απάντηση που έδωσε το Συμβούλιο στη δεύτερη ερώτηση που του υπέβαλε το Δικαστήριο.

15 — Απόφαση 86/238/ΕΟΚ για την προσχώρηση της Κοινότητας στη διεθνή σύμβαση για τη διατήρηση των θυννοειδών του Ατλαντικού, όπως τροποποιήθηκε από το πρωτόκολλο που προσαρτάται στην τελική πράξη της διάσκεψης των πληρεξουσίων των συμβαλλομένων στη σύμβαση κρατών, που υπεγράφη στο Παρίσι στις 10 Ιουλίου 1984 (ΕΕ L 162, σ. 33).

16 — Ορισμένα κράτη μέλη ήταν ήδη συμβαλλόμενα μέρη και πριν από την ημερομηνία αυτή: το Βασίλειο της Ισπανίας και η Γαλλική Δημοκρατία από τις 21 Μαρτίου 1969, η Πορτογαλική Δημοκρατία από τις 3 Σεπτεμβρίου 1969, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (για τις Βερμούδες) από τις 10 Νοεμβρίου 1995 και η Ιταλική Δημοκρατία από τις 6 Αυγούστου 1997 (βλ. την υποσημείωση 4 του υπομνήματος αντικρούσεως καθώς και το έγγραφο που προσκόμισε η Ιταλική Δημοκρατία ως παράρτημα Ι της προσφυγής της).

17 — Κανονισμός για τον καθορισμό, για ορισμένα αποθέματα άκρως αποδημητικών ιχθύων, των συνολικών επιτρεπόμενων αλιευμάτων για το 1998, της κατανομής τους υπό μορφή ποσοστώσεων στα κράτη μέλη καθώς και ορισμένων όρων βάσει των οποίων επιτρέπεται να αλιεύονται (ΕΕ 1998, L 12, σ. 145).

18 — Βλ. την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού.

19 — Από τους 4 452 τόνους που χορηγήθηκαν για τον Ανατολικό Ατλαντικό, η Ελλάδα έλαβε 3 τόνους, η Ισπανία 3 809, η Γαλλία 400, η Πορτογαλία 180 και τα λοιπά κράτη μέλη 60. Για τη Μεσόγειο, η Κοινότητα διέθετε ποσόστωση 11 621 τόνων, που κατανεμήθηκαν ως εξής: 272 για την Ελλάδα, 2 033 για την Ισπανία, 4 850 για τη Γαλλία, 4 145 για την Ιταλία και 321 για την Πορτογαλία. Η Γαλλία έλαβε τόσο στη μία όσο και στην άλλη περίπτωση το ανώτατο όριο που προέβλεπε η σύσταση που είχε διατυπώσει η επιτροπή για τα θυννοειδή κατά τη δέκατη τέταρτη τακτική σύνοδό της (βλ. ανωτέρω σημείο 6).

έκτακτης συνόδου [20]. Η νέα αυτή σύσταση που άρχισε να ισχύει από τις 20 Αυγούστου 1999 [21], καθόρισε τα συνολικά επιτρεπόμενα αλιεύματα σε 32 000 τόνους για το 1999 και σε 29 500 τόνους για το 2000, εκ των οποίων η Κοινότητα έλαβε 20 165 τόνους και 18 590 τόνους αντιστοίχως [22]. Η κατανομή των αλιευτικών δυνατοτήτων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών πραγματοποιήθηκε βάσει των μη αναθεωρημένων ποσοτήτων αλιευμάτων των ετών 1993 και 1994, αφαιρουμένων των υπερβάσεων των ορίων αλιεύσεως κατά την αλιευτική περίοδο του 1997, όπως αυτό προβλεπόταν από τη σύσταση του Αγίου Σεβαστιανού του Νοεμβρίου 1996 και από τη συμπληρωματική σύσταση που διατυπώθηκε στον Άγιο Ιάκωβο της Κομποστέλλας δύο έτη αργότερα [23].

12. Εις εκτέλεση της συστάσεως 98-5 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 49/1999, κατά του οποίου στρέφεται η υπό κρίση προσφυγή. Με τον κανονισμό αυτό, το διαθέσιμο για την Κοινότητα μερίδιο κατανεμήθηκε μεταξύ των κρατών μελών. Τα ποσοστά που έλαβε κάθε κράτος μέλος [24] καθορίστηκαν με το άρθρο 2, παράγραφος 1, ως εξής:

«1. Τα ποσοστά για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών του μεριδίου του αποθέματος κοινού τόνου του ανατολικού Ατλαντικού και της Μεσογείου που διατίθεται στην Κοινότητα καθορίζονται ως εξής:

— Ισπανία: 34,35 %

— Γαλλία: 33,89 %

— Ελλάδα: 1,77 %

— Ιταλία: 26,75 %

— Πορτογαλία: 3,23 %».

13. Εντούτοις, για το 1999 ορίστηκαν ορισμένες ad hoc παράμετροι λόγω των ειδικών περιστάσεων που δημιούργησε η προ-

20 — Σύσταση 98-5 σχετικά με τον περιορισμό των αλιευμάτων κοινού τόνου στον Ανατολικό Ατλαντικό και στη Μεσόγειο (Συλλ.γή, σ. 58).

21 — Πλην για το Βασίλειο του Μαρόκου. Απαντώντας στις ερωτήσεις του Δικαστηρίου, το Συμβούλιο δήλωσε ότι η σύσταση άρχισε να ισχύει από τις 21 Ιουνίου 1999. Η ημερομηνία αυτή διαφέρει από την ημερομηνία που αναγράφεται στη Συλλογή, σ. 58, ήτοι την 20ή Αυγούστου 1999. Φρονώ ότι το Συμβούλιο σφάλλει και ότι μνημονεύει ως ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος την ημερομηνία που προβλεπόταν για την συμπληρωματική σύσταση που παρέθεσα στο σημείο 7 και η οποία διατυπώθηκε κατά την αυτή έκτακτη σύνοδο.

22 — Η ποσόστωση αυτή υπολογίστηκε προσθέτοντας τις ποσοστώσεις εκάστου κράτους μέλους (υποσελίδια σημείωση της συστάσεως 98-5).

23 — Βλ. σημεία 2 και 4 της συστάσεως 98-5.

24 — Βλ. τη δεύτερη, τρίτη και τέταρτη αιτιολογική σκέψη καθώς και το άρθρο 1 του κανονισμού.

σχώρηση της Κοινότητας στην επιτροπή για τα θυννοειδή[25]. Προς τούτο, το άρθρο 2, παράγραφος 2, παραπέμπει στο παράρτημα στο οποίο παρατίθενται, όσον αφορά τον κοινό τόνο του Ανατολικού Ατλαντικού και της Μεσογείου, τα ακόλουθα ποσά που εκφράζονται σε μετρικούς τόνους (tm):

— Συνολικά επιτρεπόμενα αλιεύματα: 32 000

— ΕΚ: 16 136[26]

— Ισπανία: 5 555

— Γαλλία: 6 413

— Ελλάδα: 126

— Ιταλία: 3 463

— Πορτογαλία: 519

— Λοιπά κράτη μέλη (βάσει παρεμπιπτόντων αλιευμάτων): 60

14. Η κατανομή αυτή πραγματοποιήθηκε ως εξής[27]: από τα συνολικά επιτρεπόμενα αλιεύματα για την Κοινότητα (20 165 tm) αφαιρέθηκαν οι 60 tm οι οποίοι χορηγήθηκαν, ως παρεμπίπτοντα αλιεύματα, σε άλλα κράτη μέλη πλην των ανωτέρω πέντε κρατών μελών στα οποία χορηγήθηκαν συγκεκριμένες ποσοστώσεις. Το αποτέλεσμα (20 105 tm) κατανεμήθηκε μεταξύ αυτών των πέντε κρατών μελών σύμφωνα με τα ποσοστά που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού[28]. Από την ποσόστωση που χορηγήθηκε με αυτόν τον τρόπο σε κάθε κράτος μέλος αφαιρέθηκε στη συνέχεια η ποσότητα που είχε αλιεύσει ενδεχομένως καθ' υπέρβασιν των ορίων αλιεύσεως κατά την αλιευτική περίοδο του 1997. Δεδομένου ότι εξαιτίας της μειώσεως αυτής η Ελλάδα και η Ιταλία[29] έλαβαν ένα πολύ μικρό μερίδιο, το Συμβούλιο αφαίρεσε 850 tm από τα τρία υπόλοιπα κράτη[30] προκειμένου να τα διανείμει στα λοιπά δύο[31].

15. Οι εξουσίες που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο στο πλαίσιο του κανονισμών 49/1999 και 65/98 καλύπτονται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την

25 — Βλ. την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού.

26 — Το ποσό αυτό προκύπτει αν αφαιρεθούν από τους 20 165 tm που χορηγήθηκαν στην Κοινότητα με τη σύσταση 98-5 οι 4 029 tm τους οποίους καθ' υπέρβασιν των αλιευτικών ορίων αλίευσαν τα κράτη μέλη κατά την αλιευτική περίοδο του 1997 (ήτοι 951 tm για την Ισπανία, 0 tm για τη Γαλλία, 331 tm για την Ελλάδα, 2 666 tm για την Ιταλία και 81 tm για την Πορτογαλία).

27 — Βλ. την έκθεση της επιτροπής των μονίμων αντιπροσώπων την οποία προσκόμισε η προσφεύγουσα ως παράρτημα 4 της προσφυγής της καθώς και το σημείο 12 του υπομνήματος αντικρούσεως.

28 — Ισπανία: 6 906 tm· Γαλλία: 6 813 tm· Ελλάδα: 357 tm· Ιταλία: 5 379 tm, και Πορτογαλία: 650 tm.

29 — 6 tm και 2 713 tm αντιστοίχως.

30 — 400 tm από την Ισπανία και τη Γαλλία και 50 tm από την Πορτογαλία.

31 — 705 tm στην Ιταλία και 100 tm στην Ελλάδα.

υδατοκαλλιέργεια [32], του οποίου το άρθρο 8, παράγραφος 4, προβλέπει τα εξής:

«Το Συμβούλιο, με ειδική πλειοψηφία, ύστερα από πρόταση της Επιτροπής:

[...]

ii) κατανέμει τις αλιευτικές δυνατότητες μεταξύ κρατών μελών με τρόπο που να εξασφαλίζει για κάθε κράτος μέλος σχετική σταθερότητα των αλιευτικών δραστηριοτήτων για κάθε συγκεκριμένο απόθεμα· [...]·

[...]».

IV — Η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

16. Η Επιτροπή, το Βασίλειο της Ισπανίας και η Γαλλική Δημοκρατία παρενέβησαν στην παρούσα υπόθεση και κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις.

Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 10ης Μαΐου 2001 παραστάθηκαν οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας και του καθού καθώς και της Επιτροπής και της Ισπανικής Κυβερνήσεως και υπέβαλαν τις προφορικές τους παρατηρήσεις.

V — Εξέταση των ακυρωτικών αιτημάτων

17. Η Ιταλική Δημοκρατία ζητεί την ακύρωση δύο διατάξεων του κανονισμού 49/1999, ήτοι την ακύρωση του άρθρου 2, παράγραφος 1, και του άρθρου 2, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το παράρτημα σχετικά με τον κοινό τόνο. Προς στήριξη των δύο αυτών χωριστών αιτημάτων, η Ιταλική Δημοκρατία προβάλλει διάφορους ισχυρισμούς εκ των οποίων ορισμένοι συμπίπτουν. Άπαντες οι παρεμβαίνοντες ζήτησαν την απόρριψη των δύο αυτών αιτημάτων. Στη συνέχεια, θα εξετάσω έναν προς έναν τους ισχυρισμούς ακολουθώντας τη σειρά των λόγων ακυρώσεως στους οποίους αναφέρονται και παραπέμποντας, στο μέτρο του αναγκαίου, στους ισχυρισμούς με τους οποίους απαντούν τα λοιπά μέρη.

1. *Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 49/1999*

Α — Η έλλειψη αιτιολογίας

18. Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η

32 — ΕΕ L 389, σ. 1.

αιτιολογία του άρθρου 2, παράγραφος 1, εξαντλείται στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού, σύμφωνα με την οποία «θα πρέπει να καθοριστούν τα ποσοστιαία μερίδια των κρατών μελών για την αλιεία του αποθέματος του κοινού τόνου στον [Ανατολικό] Ατλαντικό και στη Μεσόγειο». Η Ιταλική Δημοκρατία φρονεί ότι η αιτιολογία αυτή είναι επιφανειακή και δεν πληροί τις προϋποθέσεις που απορρέουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου στον βαθμό που το Συμβούλιο δεν εξηγεί την κατανομή των ποσοστώσεων που προβλέπει η επίδικη διάταξη.

19. Η αιτιολογία δεν αποτελεί τύπο ευγενείας ούτε βέβαια τελετουργικό τύπο. Αποτελεί έναν ορθολογικό παράγοντα στην άσκηση της εξουσίας που καθιστά ευχερέστερο τον έλεγχό της. Λειτουργεί τόσο ως φραγμός κατά των αυθαιρεσιών όσο και ως όργανο αμύνης. Αυτό εννοεί το Δικαστήριο όταν τονίζει, σε πολλές αποφάσεις του, ότι σκοπός της απαιτούμενης από το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 253 ΕΚ) αιτιολογίας είναι να παρέχει τη δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του [33].

20. Φρονώ ότι, όσον αφορά την αιτιολογία του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού, το Συμβούλιο ανταποκρίθηκε στις υποχρεώσεις που του επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης. Πράγματι, προκειμένου να αιτιολογήσει τη διάταξη αυτή και, κατά συνέπεια, τα ποσοστά που βάσει της διατάξεως αυτής κατανέμονται μεταξύ των αναφερομένων σε αυτήν κρατών μελών, ο κανονισμός παραπέμπει:

1) στην προσχώρηση της Κοινότητας στην επιτροπή για τα θυννοειδή, στον δεσμευτικό χαρακτήρα των συστάσεων της επιτροπής αυτής και στη διατύπωση συστάσεως με την οποία επιβάλλονται περιορισμοί στα αλιεύματα για τον κοινό τόνο [34]·

2) στις εξουσίες τις οποίες παρέχει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 3760/92 στο Συμβούλιο για τον καθορισμό των συνολικών επιτρεπομένων αλιευμάτων ανά απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων, το μερίδιο που διατίθεται στην Κοινότητα, τους όρους υπό τους οποίους πρέπει να αλιεύονται τα αλιεύματα [35]· καθώς και

3) στην ανάγκη να καθοριστούν τα ποσοστιαία μερίδια των κρατών μελών [36].

33 — Βλ., μεταξύ των πλέον πρόσφατων αποφάσεων, τις αποφάσεις της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-316/97 P, Κοινοβούλιο κατά Gaspari (Συλλογή 1998, σ. I-7597, σκέψη 26)· της 5ης Οκτωβρίου 2000, C-288/96, Γερμανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-8237, σκέψη 82), και της 19ης Οκτωβρίου 2000, C-15/98 και C-105/99, Ιταλία και Sardegna Lines κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-8855, σκέψη 65).

34 — Δεύτερη αιτιολογική σκέψη.

35 — Τρίτη αιτιολογική σκέψη.

36 — Τέταρτη αιτιολογική σκέψη.

21. Φρονώ ότι η αιτιολογία αυτή είναι επαρκής λαμβανομένης υπόψη της φύσεως της πράξεως στην οποία αναφέρεται [37]. Προκειμένου για κανονιστικές πράξεις γενικού και απροσδιόριστου χρονικά περιεχομένου [38], ο συντάκτης τους δύναται να περιοριστεί στην αναφορά, αφενός, της όλης καταστάσεως που οδήγησε στην έκδοση της πράξεως και, αφετέρου, των γενικών στόχων που επιδιώκει [39], μνημονεύοντας επιπλέον τον κανόνα δικαίου βάσει του οποίου ελήφθη η πράξη [40].

22. Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι μολονότι το Συμβούλιο αιτιολόγησε στο πλαίσιο των αιτιολογικών εκθέσεων του κανονισμού την κατανομή του κοινοτικού αποθέματος μεταξύ των κρατών μελών, ωστόσο ουδόλως αιτιολόγησε το ποσοστό που τους χορήγησε. Η επισήμανση αυτή είναι ορθή, όμως η απαιτούμενη από τη Συνθήκη αιτιολογία δεν χρειάζεται να επαναλαμβάνει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά δεδομένα καθόσον, όπως ήδη τόνισα, αυτό που έχει σημασία είναι να γνωρίζουν οι αποδέκτες της πράξεως και το δικαιοδοτικό όργανο που καλείται να ελέγξει τη νομιμότητά της τους λόγους στους οποίους στηρίζεται μια πράξη εξουσίας όπως είναι η απόφαση. Κατά συνέπεια, προκειμένου να διαπιστωθεί αν η απόφαση ενός κοινοτικού οργάνου είναι δεόντως αιτιολογημένη πρέπει να εξετάζεται επίσης το πλαίσιο εντός του οποίου η απόφαση αυτή ελήφθη και, ειδικότερα, το νομικό πλαίσιο καθώς και η διαδικασία που ακολουθήθηκε κατά την επεξεργασία της στην οποία τα κράτη μέλη μπορούν να μετέχουν ενεργά [41].

23. Η Ιταλική Δημοκρατία, η οποία προσχώρησε στην επιτροπή για τα θυννοειδή στις 6 Αυγούστου 1997 [42] — και στην οποία, πριν από την ημερομηνία αυτή, είχε κοινοποιηθεί η πρώτη σύσταση για τον περιορισμό των αλιευμάτων κοινού τόνου — [43], μετέσχε στη διαδικασία επεξεργασίας του κανονισμού και γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους εκδόθηκε η διάταξη κατά της οποίας βάλλει. Πράγματι, από την έκθεση της Επιτροπής των Μονίμων Αντιπροσώπων [44] προκύπτει ότι η ιταλική αντιπροσωπεία, όπως ακριβώς και η ελληνική αντιπροσωπεία, είχε διατυπώσει μια γενική επιφύλαξη σχετικά με την πρόταση κανονισμού και, ειδικότερα, σχετικά με τα συνολικά επιτρεπόμενα αλιεύματα και σχετικά με τις ποσοστώσεις [45]. Εξάλλου, η Ιταλική Δημοκρατία αμφισβήτησε τα κριτήρια κατανομής διότι βάσει των ιστορικών αλιευμάτων του ιταλικού αλιευτικού στόλου, ανεξαρτήτως της επιλεγείσας περιόδου αναφοράς, το ποσοστό των ιταλικών αλιευμάτων επί της συνολικής ποσοστώσεως της Κοινότητας δεν ήταν κατώτερο του 30 % [46].

37 — Η απαιτούμενη από το άρθρο 190 της Συνθήκης αιτιολογία πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της οικείας πράξεως (βλ. τις ήδη προαναφερθείσες αποφάσεις Γερμανία κατά Επιτροπής και Ιταλία και Sardegna Lines κατά Επιτροπής).

38 — Όπως συμβαίνει με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού, το οποίο, από της ενάρξεως ισχύος του, κατανέμει μεταξύ των κρατών μελών το μερίδιο του αποθέματος κοινού τόνου που χορηγήθηκε στην Κοινότητα για τον Ανατολικό Ατλαντικό και τη Μεσόγειο.

39 — Βλ. την απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2000, C-168/98, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (Συλλογή 2000, σ. I-9131, σκέψη 62).

40 — Πρόκειται στην περίπτωση αυτή για το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 3760/92.

41 — Βλ. την απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-478/93, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3081, σκέψεις 49 και 50, καθώς και τις αποφάσεις που παρατίθενται εκεί).

42 — Βλ. ανωτέρω υποσημείωση 16.

43 — Βλ. ανωτέρω σημείο 5.

44 — Βλ. το παράρτημα 4 του δικογράφου της προσφυγής.

45 — Σελίδα 6 της εκθέσεως.

46 — Σελίδα 7 της εκθέσεως.

24. Είναι προφανές ότι η Ιταλική Δημοκρατία γνωρίζει, όπως ακριβώς και το Δικαστήριο, άριστα τους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εξέδωσε το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού. Γνώριζε το ιστορικό του και τους σκοπούς που επιδίωκε, είχε δε ενημερωθεί — ήδη πριν από την έγκρισή τους — για τα κριτήρια που εφαρμόστηκαν για τον καθορισμό των ποσοστών κατανομής που προβλέπει η επίδικη διάταξη [47]. Ως εκ τούτου, η Ιταλική Δημοκρατία κακώς υποστηρίζει ότι υπάρχει έλλειψη αιτιολογίας.

Β — Οι επικουρικώς προβαλλόμενοι λόγοι ακυρώσεως

α) Η προβαλλόμενη παρέκκλιση από την αρχή της σχετικής σταθερότητας

25. Η Ιταλική Δημοκρατία προέβαλε δύο λόγους ακυρώσεως διαδοχικώς επικουρικούς για την περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο θα απέρριπτε το αίτημά της περί ακυρώσεως του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού λόγω ελλείψεως αιτιολογίας. Ο πρώτος λόγος στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 43 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 37 ΕΚ), των γενικών αρχών που διέπουν την ιεραρχία των πηγών του δικαίου και στην παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 4, στοιχείο ii, του κανονισμού 3760/92.

26. Η τριπλή αυτή παραβίαση οφείλεται, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, στην παραβίαση της αρχής της σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων των διαφόρων κρατών μελών. Αντίθετα με τον κανονισμό 65/98, οι αιτιολογικές σκέψεις του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν περιέχουν καμία ρητή αναφορά στο άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο ii, του κανονισμού 3670/92. Η παράλειψη αυτή, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, συνιστά έλλειψη αιτιολογίας κατά πολύ σοβαρότερη από αυτή που εξέτασα προηγουμένως διότι δεν επεξηγούνται οι λόγοι της παρεκκλίσεως αυτής.

27. Η Ιταλική Κυβέρνηση προσθέτει ότι υφίσταται στενός δεσμός μεταξύ, αφενός, της αρμοδιότητας και της διαδικασίας που καθορίζει η πρώτη περίοδος του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 3760/92 και, αφετέρου, των κανόνων που διέπουν την άσκηση της αρμοδιότητας αυτής τους οποίους προβλέπει η ίδια παράγραφος. Μολονότι, με τον επίδικο κανονισμό το Συμβούλιο παρέκκλινε από την αρχή της σχετικής σταθερότητας που προβλέπει ο κανονισμός 3760/92, εντούτοις δεν ακολούθησε την προβλεπόμενη για την έκδοσή του διαδικασία, ήτοι δεν διαβουλεύθηκε με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όπως απαιτεί το άρθρο 43 της Συνθήκης. Παραλείποντας να προβεί στη διαβούλευση αυτή, το Συμβούλιο υπέπεσε στις προβαλλόμενες με την προσφυγή παραβάσεις.

28. Η συλλογιστική της προσφεύγουσας δεν ευσταθεί διότι στηρίζεται σε εσφαλμένη

47 — Ο εκπρόσωπος της Ισπανικής Κυβερνήσεως τόνισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η Ιταλική Δημοκρατία μετέσχε στις συνεδριάσεις στο πλαίσιο των οποίων καθορίστηκε η στάση της Κοινότητας εντός της επιτροπής για τα θυννοειδή όπου διεξήχθησαν οι διαπραγματεύσεις οι οποίες κατέληξαν στις συστάσεις οι οποίες στη συνέχεια επηρέασαν καθοριστικά το περιεχόμενο του επίδικου κανονισμού.

βάση. Πράγματι, δεν είναι ακριβές ότι ο επίδικος κανονισμός δεν παραπέμπει στο άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο ii, του κανονισμού 3760/92. Αρκεί η ανάγνωση του προοιμίου και της τρίτης αιτιολογικής σκέψεως στις οποίες το Συμβούλιο δις παραπέμπει ρητώς στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού του 1992. Εφόσον με την αιτιολογική αυτή σκέψη δηλώνεται ότι στο Συμβούλιο εναπόκειται να καθορίσει, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, την κατανομή του μεριδίου που διατίθεται στην Κοινότητα μεταξύ των κρατών μελών, είναι προφανές ότι το Συμβούλιο προέβη στην κατανομή αυτή τηρώντας τους κανόνες που προβλέπει η ανωτέρω διάταξη και λαμβάνοντας υπόψη του το σημείο της ii, ήτοι διασφαλίζοντας σε κάθε κράτος μέλος τη σχετική σταθερότητα των αλιευτικών του δραστηριοτήτων.

29. Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο δεν παρεξέκλινε σιωπηρώς από την αρχή της σχετικής σταθερότητας ούτε παρέβη τον κανονισμό του 1992, όπως δεν παραβίασε την ιεραρχία των κανόνων δικαίου ούτε το άρθρο 43 της Συνθήκης.

β) Ο προδήλως απρόσφορος χαρακτήρας των κριτηρίων που χρησιμοποιήθηκαν για την εφαρμογή της αρχής της σχετικής σταθερότητας

30. Η αντίκρουση του προηγούμενου τυπικού και εξωτερικού λόγου ακυρώσεως θα μπορούσε να είναι εξίσου τυπική και εξωτερική. Εντούτοις, το ίδιο το Συμβούλιο, προχωρώντας πολύ περισσότερο από την Ιταλική Δημοκρατία, υποστηρίζει όχι μόνον ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός παραπέμπει στον κανόνα που επιβάλλει να λαμβάνεται υπόψη η αρχή της σχετικής σταθερότητας, αλλά ότι εφάρμοσε πράγματι την αρχή αυτή προκειμένου να καθορίσει τα ποσοστά κατανομής της κοινοτικής ποσοστώσεως του κοινού τόνου.

31. Με τον τρόπο αυτό, εξετάζεται ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως τον οποίο προβάλλει επικουρικώς η Ιταλική Δημοκρατία προκειμένου να επιτύχει την ακύρωση του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού, ήτοι εκείνον τον λόγο ακυρώσεως που αναφέρεται στην ουσία του κριτηρίου κατανομής.

32. Η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι καθόρισε τα ποσοστά κατανομής της κοινοτικής ποσοστώσεως κοινού τόνου λαμβάνοντας υπόψη τις ποσότητες αλιευμάτων ενός και μόνον έτους και όχι τις ποσότητες που αντιστοιχούν σε περισσότερα έτη. Το ποσοστό που χορηγήθηκε στην Ιταλία θα ήταν σημαντικά ανώτερο εάν το Συμβούλιο στηριζόταν σε μια ιστορική συνέχεια αλιευμάτων καλύπτουσα τρία, πέντε ή οκτώ έτη, και όχι μόνον το 1993 ή το 1994.

33. Το Συμβούλιο αμφισβητεί ότι είναι ιδιαιτέρως σημαντικό να επιδεικνύει ευελιξία κατά τον καθορισμό της περιόδου αναφοράς που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη άπαξ η

διαχείριση των αποθεμάτων πραγματοποιείται στο πλαίσιο ενός διεθνούς οργανισμού αλιείας ο οποίος επιβάλλει στην Κοινότητα την ποσόστωση που διαθέτει και την οποία υποχρεούται να κατανείμει μεταξύ των κρατών μελών. Το Συμβούλιο φρονεί ότι, στηριζόμενο στις πραγματικές ποσότητες αλιευμάτων κοινού τόνου που πραγματοποίησε κάθε κράτος μέλος το 1993 ή το 1994 προκειμένου να κατανείμει την ποσόστωση αυτή, ενήργησε κατά τρόπο πρόσφορο δεδομένου ότι η επιτροπή για τα θυννοειδή αυτά τα έτη επέλεξε ως έτη αναφοράς.

34. Φρονώ ότι το Δικαστήριο πρέπει να δεχθεί τους λόγους που προβάλλει το Συμβούλιο. Η έννοια της σχετικής σταθερότητας προσδιορίζεται από την ίδιο τον κανονισμό 3760/92. Στις αιτιολογικές του σκέψεις [48] περιλαμβάνονται ορισμένοι κανόνες σύμφωνα με τους οποίους θα πρέπει να κατανέμεται η κοινοτική ποσόστωση κοινού τόνου προκειμένου να διασφαλίζεται η μεγαλύτερη σταθερότητα των αλιευτικών δραστηριοτήτων διασφαλίζοντας έτσι τις ειδικές ανάγκες των περιοχών οι πληθυσμοί των οποίων εξαρτώνται κυρίως από την αλιεία και τις συναφείς δραστηριότητες [49].

35. Στηριζόμενο στην έννοια αυτή της σχετικής σταθερότητας, το Δικαστήριο έκρινε ότι σκοπός των ποσοστώσεων είναι να εξασφαλίζεται σε κάθε κράτος μέλος ένα μέρος της κοινοτικής ποσοστώσεως, καθοριζόμενο, κατά βάση, σε συνάρτηση με τα αλιεύματα τα οποία απέφεραν οι παραδοσιακές αλιευτικές δραστηριότητες και τα οποία καρπώνονταν οι τοπικοί πληθυσμοί που εξαρτώνταν από την αλιεία και οι συναφείς βιομηχανίες αυτού του κράτους μέλους πριν από τη θέσπιση του συστήματος των ποσοστώσεων. Το Δικαστήριο προσέθεσε ότι, κατά συνέπεια, εναπόκειται στο Συμβούλιο να σταθμίσει τα συμφέροντα κάθε κράτους μέλους κατά την κατανομή του αποθέματος, εν προκειμένω του αποθέματος κοινού τόνου [50]. Προκειμένου να είναι αποτελεσματική, η αρχή αυτή απαιτεί, εκ της φύσεώς της, να καθορίζεται στο πλαίσιο της κατανομής των ποσοστώσεων ένα σταθερό ποσοστό για κάθε κράτος μέλος [51].

36. Αυτό ακριβώς έπραξε το Συμβούλιο με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού, τον οποίο προσβάλλει η Ιταλική Δημοκρατία, βάσει του οποίου χορηγήθηκε στα κράτη μέλη ένα σταθερό ποσοστό των αλιευτικών δυνατοτήτων της Κοινότητας λαμβάνοντας ως σημείο αναφοράς την υψηλότερη ποσότητα αλιευμάτων που πραγματοποίησε έκαστο εξ αυτών κατά τις αλιευτικές περιόδους του 1993 και του 1994.

Αυτό το κριτήριο κατανομής που είχε ήδη χρησιμοποιηθεί στον κανονισμό 65/98 [52] εφαρμόζει τις ίδιες παραμέτρους με αυτές

48 — Βλ. δωδέκατη, δέκατη τρίτη και δέκατη τέταρτη αιτιολογική σκέψη.

49 — Ο Giovanni Verga διηγείται με εξαιρετικό τρόπο την αλιεία του τόνου και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι οικογένειες των Σικελών ψαράδων στο μυθιστόρημά του *I Malavoglia*, από το οποίο εμπνεύστηκε ο Luchino Visconti στην ταινία του *La Terra trema* την οποία γύρισε το 1948 με τη βοήθεια του Franco Zeffirelli και του Francesco Rosi.

50 — Βλ. την απόφαση της 19ης Φεβρουαρίου 1998, C-4/96, NIFPO και Northern Ireland Fishermen's Federation (Συλλογή 1998, σ. I-681, σκέψεις 47 και 48, στο εξής: απόφαση NIFPO). Παρεμφερής ήταν η συλλογιστική του Δικαστηρίου στις αποφάσεις της 14ης Δεκεμβρίου 1989, C-3/87, Agegate (Συλλογή 1989, σ. 4459, σκέψη 24), και C-216/87, Jaderow (Συλλογή 1989, σ. 4509, σκέψη 23), στις οποίες το Δικαστήριο παρέπεμψε στον κανονισμό (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1).

51 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 16ης Ιουνίου 1987, 46/86, Romkes (Συλλογή 1987, σ. 2671, σκέψη 17), και της 13ης Οκτωβρίου 1992, C-71/90, Ισπανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1992, σ. I-5175, σκέψη 15).

52 — Τον οποίο βεβαίως η προσφεύγουσα δεν προσέβαλε.

που ελήφθησαν υπόψη κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων της Κοινότητας στο πλαίσιο της επιτροπής για τα θυννοειδή και οι οποίες καθορίστηκαν με τη σύσταση 98-5 [53]. Το πλεονέκτημα του κριτηρίου αυτού είναι ότι μεταφέρει στον εσωτερικό χώρο της Κοινότητας την εμπειρία που αποκτήθηκε από τη δημιουργία του στο πλαίσιο της επιτροπής για τα θυννοειδή στην οποία μετέχουν από μακρού χρόνου διάφορα κράτη μέλη. Το κριτήριο αυτό παρέχει τη δυνατότητα εκμεταλλεύσεως της βαθιάς γνώσεως που έχει αποκτηθεί σχετικά με την εξέλιξη των αλιευμάτων κοινού τόνου σχεδόν από τριαντακονταετίας και να αντληθούν ωφελήματα από τη συμμετοχή των διαφόρων κρατών μελών που έχουν στόλους οι οποίοι επιδίδονται σ' αυτόν τον τύπο αλιείας λαμβάνοντας ταυτόχρονα υπόψη τις ανάγκες των παραθαλάσσιων κοινοτήτων των ψαράδων που εξαρτώνται από την αλιεία του κοινού τόνου [54].

37. Όσα επιχειρήματα και αντεπιχειρήματα και αν προβληθούν σχετικά με το κριτήριο κατανομής των ποσοστώσεων που επελέγη, γεγονός παραμένει ότι το κριτήριο αυτό εμπίπτει στη διακριτική εξουσία του Συμβουλίου κατά την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής. Η διακριτική αυτή εξουσία υπόκειται στον δικαστικό έλεγχο μόνον στην περίπτωση που το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη ή σε κατάχρηση εξουσίας ή ακόμη στην περίπτωση που υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας του εκτιμήσεως [55], πράγμα που η προσφεύγουσα ούτε καν προέβαλε ως ισχυρισμό όσον αφορά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού.

38. Εν συνόψει, το Συμβούλιο τήρησε την αρχή της σχετικής σταθερότητας όχι μόνον από τυπική αλλά και από ουσιαστική άποψη. Το Συμβούλιο καθόρισε στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού τις ποσοστώσεις εφαρμόζοντας ένα κριτήριο σύμφωνο με την πραγματικότητα στον τομέα της αλιείας του κοινού τόνου σε κάθε κράτος μέλος. Κατ' ανάγκην, το αποτέλεσμα ήταν ο καθορισμός διαφορετικών ποσοστώσεων αναλόγως του ειδικού βάρους της αλιείας αυτής της ποικιλίας ιχθύων στις αντίστοιχες εθνικές οικονομίες των οικείων κρατών μελών. Αυτό που εν προκειμένω θα αποτελούσε πράγματι δυσμενή διάκριση θα ήταν ο καθορισμός ταυτόσημων ποσοστώσεων και η ίση μεταχείριση υποκειμένων που βρίσκονται σε διαφορετικές καταστάσεις [56].

39. Εξάλλου, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή με τις παρατηρήσεις της, δεν είναι

53 — Βλ. ανωτέρω σημείο 11. Αντίθετα με όσα υποστηρίζει η Ιταλική Κυβέρνηση με το υπόμνημά της απαντήσεως, το Συμβούλιο δεν θεωρεί ότι τα δεδομένα σχετικά με τα έτη 1993 και 1994 είναι ανεπαρκή στην περίπτωση της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Ιταλικής Δημοκρατίας. Το Συμβούλιο περιορίστηκε απλώς να επισημάνει με το υπόμνημά του αντικρούσεως (στα σημεία 6 και 7) ότι αυτά τα δύο κράτη μέλη ζήτησαν την αναθεώρηση των ποσοτήτων των αλιευμάτων για τα προαναφερθέντα έτη και ότι η Επιτροπή διαπραγματεύθηκε την αναθεώρηση αυτή στο πλαίσιο της επιτροπής για τα θυννοειδή.

54 — Βλ. το προοίμιο της συστάσεως 98-5 (βλ. Συλλογή, σ. 58).

55 — Βλ. απόφαση NIFPO, προαναφερθείσα στην υποσημείωση 50, σκέψη 42, καθώς και την απόφαση που μνημονεύεται εκεί. Πρέπει να υπομνησθεί ότι η διακριτική αυτή εξουσία δεν εφαρμόζεται μόνο στη φύση και στην έκταση των διατάξεων που πρέπει να θεσπίσει, αλλά και, σε ορισμένο βαθμό, στη διαπίστωση των βασικών στοιχείων (βλ. απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1999, C-179/95, Ισπανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. I-6475, σκέψη 29).

56 — Ας υπομνησθεί ότι η απαγόρευση των διακρίσεων επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο συγκρίσιμες καταστάσεις, εκτός και αν μια τέτοια διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. π.χ., την προαναφερθείσα απόφαση NIFPO, σκέψη 58) και, κατά συνέπεια, να μην τυγχάνουν της αυτής μεταχειρίσεως πρόσωπα που βρίσκονται σε διαφορετικές καταστάσεις.

δυνατόν να αγνοηθεί το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός [57] εκδόθηκε μετά την προσχώρηση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στην επιτροπή για τα θυννοειδή η οποία της χορήγησε μια συνολική ποσόστωση [58]. Η αποτελεσματική εκπλήρωση των υποχρεώσεων που ανέλαβε η Κοινότητα στο πλαίσιο της επιτροπής για τα θυννοειδή και η εφαρμογή μιας συνεκτικής πολιτικής στον τομέα της διατηρήσεως των αλιευτικών ζωνών του κοινού τόνου είναι δυνατές μόνον αν, για την ενδοκοινοτική κατανομή, εφαρμοστούν τα ίδια κριτήρια με αυτά που καθορίστηκαν συνολικά για τον Ανατολικό Ατλαντικό και τη Μεσόγειο.

2. *Το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 49/1999 σε συνδυασμό με το τμήμα του παραρτήματός του που αφορά τον κοινό τόνο*

Α — Η έλλειψη αιτιολογίας

40. Προς στήριξη του αιτήματός της περί ακυρώσεως της διατάξεως αυτής, η Ιταλική Δημοκρατία προβάλλει, και στο πλαίσιο αυτό, έλλειψη αιτιολογίας. Η μόνη εξήγηση που παρέχεται όσον αφορά τη διάταξη αυτή βρίσκεται στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού [59]. Κατά την προσφεύγουσα, πρόκειται για μια επιφανειακή αιτιολογία που αποκρύπτει τον πραγματικό λόγο της κατανομής που δεν είναι άλλος από την εφαρμογή εις βάρος του Βασιλείου της Ισπανίας, της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Ιταλικής Δημοκρατίας των κυρώσεων που επέβαλε η επιτροπή για τα θυννοειδή λόγω της υπερβάσεως των ορίων αλιεύσεως τα κράτη αυτά κατά την αλιευτική περίοδο του 1997.

41. Η απάντηση που πρέπει να δοθεί στην αιτίαση αυτή είναι η ίδια με αυτή που πρότεινα ανωτέρω για την έλλειψη αιτιολογίας που προβλήθηκε σχετικά με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού. Με την αιτίαση αυτή, η Ιταλική Δημοκρατία ανέμειξε, ως μη όφειλε δύο επίπεδα τα οποία, αν και πολύ συναφή μεταξύ τους, πρέπει να διακρίνονται, ήτοι την ύπαρξη της αιτιολογίας και τη διόρθωσή της. Ο λόγος που θα εξετάσω στη συνέχεια αφορά το πρώτο επίπεδο και η απόφαση που θα εκδώσει το Δικαστήριο πρέπει να παραμείνει εντός των ορίων αυτών.

42. Αιτιολογία υφίσταται όχι μόνο διότι περιελήφθηκε στον κανονισμό η πέμπτη αιτιολογική σκέψη, αλλά επίσης διότι και σε άλλα σημεία των αιτιολογικών σκέψεων διατυπώθηκαν ορισμένοι λόγοι που προαναγγέλλουν την επίδικη διάταξη. Αυτό συμβαίνει στη δεύτερη και την όγδοη αιτιολογική σκέψη στο πλαίσιο των οποίων γίνεται αναφορά στις υποχρεώσεις που υπέχει η Κοινότητα ως συμβαλλόμενο μέρος της συμβάσεως καθώς και στο σύστημα αφαιρέσεως των υπεραλιευθεισών ποσοτήτων που θέσπισε η επιτροπή για τα θυννοειδή το

57 — Όπως και ο κανονισμός 65/98.

58 — Η συνολική αυτή ποσόστωση είναι το άθροισμα των παλαιών εθνικών ποσοστώσεων που πρέπει να κατανεμηθούν.

59 — «Έχοντας υπόψη ότι, για το έτος 1999, είναι σκόπιμο να υπάρξει κατανομή ad hoc μεταξύ των κρατών μελών λόγω των ειδικών περιστάσεων, που οφείλονται στην προσχώρηση της Κοινότητας στην ICCAT».

οποίο διαφέρει από το σύστημα που θεσπίζει η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση [60].

43. Εν πάση περιπτώσει, η Ιταλική Δημοκρατία γνώριζε την αιτιολογία της προσβαλλομένης διατάξεως καθώς και τη διαδικασία που ακολουθήθηκε προκειμένου να ληφθούν οι συγκεκριμένες ποσότητες που παρατίθενται στο παράρτημα σχετικά με τον κοινό τόνο. Κατά συνέπεια, επιτεύχθηκε ο σκοπός για τον οποίο έχει τεθεί η υποχρέωση αιτιολογήσεως.

44. Η Επιτροπή επισημαίνει το γεγονός αυτό όσον αφορά την κατανομή ad hoc για το 1999 καθώς και τα δεδομένα και τους υπολογισμούς βάσει των οποίων καθορίστηκαν τα όρια αλιευμάτων που παρατίθενται στο παράρτημα για το έτος αυτό και τα οποία παρουσιάστηκαν διεξοδικώς στα κράτη μέλη στο πλαίσιο της Επιτροπής των Μονίμων Αντιπροσώπων, κατά την παρουσίαση δε αυτή ο εκπρόσωπος της Ιταλίας διατύπωσε τη διαφωνία του [61].

45. Η αιτίαση για μια φορά ακόμη είναι αβάσιμη. Όχι μόνο από το ίδιο το κείμενο του κανονισμού μπορούν να συναχθούν οι λόγοι για τους οποίους υπήρξε ειδική κατανομή για το 1999, αλλά, ήδη και πριν από την οριστική έκδοσή του, η προσφεύγουσα είχε ενημερωθεί διεξοδικώς σχετικά με τους λόγους και τη διαδικασία που ακολουθήθηκε προκειμένου να καθοριστούν τα συγκεκριμένα όρια που προβλέπει η προσβαλλόμενη διάταξη [62].

46. Τελείως διαφορετικό είναι το ζήτημα αν οι λόγοι που εκθέτει το Συμβούλιο προκειμένου να αιτιολογήσει την επίδικη διάταξη είναι ορθοί. Το ζήτημα αυτό εντάσσεται σε άλλο πλαίσιο και δεν αφορά την ύπαρξη ή την ανυπαρξία αιτιολογίας.

Εξάλλου αλυσιτελώς προβάλλονται, διότι είναι εκτός των ορίων του πλαισίου αυτού, οι επιφυλάξεις που διατυπώνει η Ιταλική Δημοκρατία όσον αφορά την ακρίβεια της χορηγήσεως 20 165 tm κοινού τόνου στην Κοινότητα για το 1999 όπως επίσης αλυσιτελώς προβάλλονται οι επιφυλάξεις που διατύπωσε όσον αφορά το υποστατό της ποσοστώσεως των 16 136 tm που εμφαίνονται στο παράρτημα του κανονισμού, η οποία υποστηρίζει ότι η αφαίρεση των ποσοτήτων που αποτέλεσαν αντικείμενο υπεραλιεύσεως από τα διάφορα κράτη μέλη κατά τη διάρκεια της αλιευτικής περιόδου του 1997 αποτελεί απλή πρόφαση προκειμένου να μην αποκαλυφθούν οι πραγματικοί λόγοι της κατανομής. Και αν ακόμη υποτεθεί ότι αυτό πράγματι συνέβη, δεν είναι δυνατόν να γίνει λόγος για έλλειψη αιτιολογίας αφού η Ιταλική Δημοκρατία γνώριζε τους λόγους για τους οποίους ελήφθη η απόφαση. Επιπλέον, τα γεγονότα διαψεύδουν τον ισχυρισμό της. Αρκεί να συμβουλευθεί κανείς τη σύσταση 98-5 της επιτροπής για τα θυννοειδή όπου μπορεί να διαπιστώσει ότι για το 1999 χορηγήθηκαν στην Κοινότητα 20 165 tm κοινού τόνου [63].

60 — Κανονισμός (ΕΚ) 847/96 του Συμβουλίου, της 6ης Μαΐου 1996, που αφορά τη θέσπιση συμπληρωματικών όρων για την ετήσια διαχείριση των ΤΑC και των ποσοστώσεων (ΕΕ L 115, σ. 3).

61 — Βλ. το παράρτημα 4 του δικογράφου της προσφυγής.

62 — Βλ. το σημείο 14 των προτάσεών μου.

63 — Βλ. τη Συλλογή (σ. 58).

Β — Οι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλονται επικουρικώς

α) Η δυσμενή διάκριση μεταξύ κρατών μελών

47. Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει με το δικόγραφο της προσφυγής της ότι η κατ' εξαίρεση κατανομή του 1999 αποσκοπεί αποκλειστικά και μόνον στη διαφορετική μεταχείριση των κρατών μελών κατά παράβαση των αρχών και των κανόνων του κοινοτικού δικαίου ιδίως του κανόνα που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 3760/92.

48. Η προσφεύγουσα ουδέποτε αμφισβήτησε το γεγονός ότι είχε υπερβεί κατά 2 666 tm το ανώτατο όριο αλιευμάτων που της είχε χορηγηθεί για την αλιευτική περίοδο του 1997. Λαμβανομένων υπόψη των όσων προείπα σχετικά με τα αποτελέσματα από την προσχώρηση της Κοινότητας στην επιτροπή για τα θυννοειδή, για το κριτήριο εσωτερικής κατανομής που επέλεξε το Συμβούλιο και για το περιεχόμενο της αρχής της σχετικής σταθερότητας, αυτή η υπέρβαση της ποσοστώσεως με οδηγεί στη σκέψη ότι η συμπεριφορά που θα εισήγαγε πράγματι δυσμενείς διακρίσεις θα ήταν ακριβώς η αντίθετη, ήτοι να κατανεμηθεί η ποσόστωση χωρίς να ληφθούν υπόψη οι υπερβάσεις των ανωτάτων ορίων αλιευμάτων από ορισμένα κράτη μέλη και όχι μόνο από την Ιταλία.

Στο πλαίσιο των διεθνών προσπαθειών για τη διατήρηση και τη διαχείριση των αποθεμάτων των θυννοειδών στον Ατλαντικό Ωκεανό και σε εκτέλεση των υποχρεώσεων που εγκύρως ανέλαβε η Κοινότητα, η αλιευτική της ποσόστωση μειώθηκε για το 1999 λόγω των υπερβάσεων που διέπραξαν διάφορα κράτη μέλη κατά την αλιευτική περίοδο του 1997. Εάν δεν λαμβάνονταν υπόψη οι υπερβάσεις αυτές των ανωτάτων ορίων αλιευμάτων στο πλαίσιο της εσωτερικής κατανομής της ποσοστώσεως αυτής και εάν οι υπερβάσεις αυτές δεν αφαιρούνταν από το ποσοστό των υπαίτιων κρατών, όχι μόνο θα υπήρχε δυσμενής διάκριση εις βάρος των κρατών εκείνων που τήρησαν τα καθορισθέντα όρια, αλλά θα παραβιαζόταν επιπλέον η αρχή της σχετικής σταθερότητας η οποία, όπως ήδη τόνισα, αποσκοπεί στο να παράσχει στις περιοχές των οποίων ο πληθυσμός ζει απο την αλιεία τη δυνατότητα να συνεχίσουν να ασκούν την οικονομική αυτή δραστηριότητα βάσει των υφισταμένων διαθεσιμοτήτων [64].

β) Η αναδρομικότητα των μειώσεων των αλιευτικών ποσοστώσεων για το 1999 λόγω των υπερβάσεων που σημειώθηκαν κατά την αλιευτική περίοδο του 1997

49. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητα της μειώσεως της ποσοστώσεως για την

64 — Η προσφεύγουσα καταγγέλλει την ευνοϊκή μεταχείριση που έτυχε, κατά την άποψή της, η Γαλλική Δημοκρατία λόγω του ότι τον Νοέμβριο του 1995 της επετράπη να παρεκκλίνει από τη σύσταση που διατυπώθηκε το 1995 και περιόριζε τα αλιεύματά της για την τριετία 1996, 1997 και 1998. Η αιτία αυτή δεν τίθεται στη σωστή προοπτική. Η κατάργηση της συστάσεως αυτής από την επιτροπή για τα θυννοειδή είχε ως μόνη συνέπεια την αύξηση του όγκου των αλιευμάτων που χορηγήθηκε στη Γαλλία και, ως εκ τούτου, την αύξηση των αλιευτικών ορίων που καθορίστηκαν για την Κοινότητα, η ποσόστωση της οποίας ισούνταν με το άθροισμα των ποσοστώσεων των κρατών μελών που είχαν προσχωρήσει στην επιτροπή αυτή. Από την κατάργηση της συστάσεως αυτής δεν ωφελήθηκε μόνον η Γαλλική Δημοκρατία, αλλά επίσης τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη και ιδίως η Ιταλική Δημοκρατία καθώς κατά το λεγόμενο, η «πίτα» έγινε πιο μεγάλη.

αλιευτική περίοδο του 1999 λόγω των υπερβάσεων των ορίων αλιευμάτων που σημειώθηκαν κατά το 1997, προβάλλοντας τέσσερα είδη λόγων: α) οι κυρώσεις λόγω υπερβάσεως των ορίων αλιευμάτων προϋποθέτουν ατομική ευθύνη του κράτους παραβάτη και ως εκ τούτου δεν μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο των διαπραγματεύσεων που προβλέπει ο κανονισμός 65/98, που αφορά τις πραγματικές ποσοστώσεις που χορηγούνται κατά τρόπο σταθερό στα κράτη μέλη· β) εν πάση περιπτώσει, δεν ήταν δυνατόν να υπάρξουν διαπραγματεύσεις σχετικά με τη μείωση των ποσοστώσεων χωρίς να έχει δοθεί στο ενδιαφερόμενο κράτος η δυνατότητα να υπεραμυνθεί των θέσεών του· γ) η σύσταση 96-14 της επιτροπής για τα θυννοειδή σχετικά με τις καθ' υπέρβασιν αλιευθείσες ποσότητες κατά την αλιευτική περίοδο του 1997 προβλέπει την αφαίρεσή τους κατά την ακόλουθη αλιευτική περίοδο (ήτοι την αλιευτική περίοδο του 1998) και ως εκ τούτου ήταν παράνομη η αφαίρεσή τους από την αλιευτική περίοδο του 1999· τέλος, δ) η Ιταλική Δημοκρατία προσχώρησε στην επιτροπή για τα θυννοειδή λίγες ημέρες αφότου άρχισε να ισχύει η σύσταση αυτή και κατά συνέπεια δεν ήταν δυνατό να υποστεί τις κυρώσεις λόγω υπεραλιεύσεως κατά την αλιευτική περίοδο του 1997.

50. Το τρίτο από τα ανωτέρω επιχειρήματα στηρίζεται σε εσφαλμένη βάση. Η προσφεύγουσα λησμονεί ότι η σύσταση 96-14 της επιτροπής για τα θυννοειδή συμπληρώθηκε από τη σύσταση που διατυπώθηκε στον Άγιο Ιάκωβο της Κομποστέλλας τον Νοέμβριο του 1998, σύμφωνα δε με τη σύσταση αυτή η αφαίρεση των καθ' υπέρβασιν των ορίων αλιεύσεως ποσοτήτων κατά τη διάρκεια μιας αλιευτικής περιόδου μπορεί να μεταφερθεί στη διαχειριστική περίοδο που ακολουθεί την περίοδο κατά τη διάρκεια της οποίας σημειώθηκε η υπέρβαση εφόσον κατά τον χρόνο του καθορισμού των ποσοστώσεων δεν είναι διαθέσιμα όλα τα στοιχεία σχετικά με τα αλιεύματα της περιόδου αυτής [65].

51. Προκειμένου να δοθεί απάντηση στα δύο πρώτα επιχειρήματα πρέπει να υπομνηστεί ότι με την προσχώρησή της στη σύμβαση για την προστασία των θυννοειδών του Ατλαντικού, η Κοινότητα «υποκατέστησε» εκείνα τα κράτη μέλη της τα οποία μετείχαν ήδη στον διεθνή αυτό οργανισμό και τα οποία, όταν ήλθε ο κατάλληλος χρόνος, της παρέδωσαν τη σκυτάλη προκειμένου να είναι σε θέση να δρα στο πλαίσιο της επιτροπής για τα θυννοειδή. Πράγματι, το άρθρο 2, δεύτερη περίπτωση, ΕΕ και το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, ΕΕ καθώς και τα άρθρα 11 ΕΕ επ. απαιτούν μια κοινή εξωτερική πολιτική και, ειδικότερα, το σημείο ε' του άρθρου 3 ΕΚ (άρθρο 3 της Συνθήκης ΕΚ πριν από την τροποποίησή της) επιβάλλει μια κοινή πολιτική στον τομέα της γεωργίας και της αλιείας.

52. Κατά συνέπεια, άπαξ η Κοινότητα προσχώρησε στη σύμβαση νομιμοποιούνταν πλήρως να διαπραγματευθεί την αλιευτική ποσόστωσή της και να συζητήσει όλες τις συναφείς παραμέτρους συμπεριλαμβανομένων των υπερβάσεων των ορίων αλιείας από ορισμένα κράτη μέλη της πριν από την προσχώρησή της [66].

65 — Βλ. σημείο 7 των προτάσεών μου.

66 — Όχι άνευ λόγου η ποσόστωση που χορηγήθηκε στην Κοινότητα για τις αλιευτικές περιόδους 1999 και 2000 ισούται με το άθροισμα των ποσοστώσεων των κρατών μελών που μετείχαν ήδη στην επιτροπή για τα θυννοειδή (βλ. την υποσελίδια σημείωση ** της συστάσεως 98-5· Συλλογή, σ. 58).

53. Ο κανονισμός 65/98 επιφόρτισε την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να διαπραγματευθεί με την επιτροπή για τα θυννοειδή την αναθεώρηση των ποσοτήτων αλιευμάτων για τα κράτη μέλη χωρίς κανένα περιορισμό και, αν παραστεί ανάγκη, να προσαρμόσει εκ των υστέρων την ενδοκοινοτική κατανομή [67]. Ουδόλως αμφιβάλλω ότι προς τούτο ήταν απολύτως αναγκαίο να ληφθούν υπόψη όλα τα συναφή στοιχεία και όλες οι συναφείς περιστάσεις, και ιδίως οι υπερβάσεις των ορίων αλιεύσεως και οι μειώσεις που οι υπερβάσεις αυτές συνεπάγονται κατ' εφαρμογήν των συστάσεων έναντι των οποίων κανένα κράτος μέλος της Κοινότητας δεν είχε διατυπώσει αντιρρήσεις την εποχή εκείνη ούτε καν η ίδια η Ιταλική Δημοκρατία όταν προσχώρησε στην επιτροπή για τα θυννοειδή.

54. Κατά συνέπεια, η κατάσταση αυτή ουδόλως θίγει τα δικαιώματα άμυνας του ενδιαφερομένου κράτους μέλους δεδομένου ότι κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων η Κοινότητα προασπίζεται τα κοινοτικά συμφέροντα τα οποία, όσον αφορά την κοινή γεωργική πολιτική, συμπίπτουν με αυτά των κρατών μελών της.

55. Και το τελευταίο επιχείρημα που προβάλλει η Ιταλική Δημοκρατία κατά του άρθρου 2, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με τον πρώτο πίνακα του παραρτήματος του κανονισμού, στηρίζεται σε εσφαλμένη βάση δεδομένου ότι η προσφεύγουσα χαρακτηρίζει ως κύρωση την αφαίρεση αλιευτικών ποσοστώσεων την οποία προβλέπει η σύσταση 96-14.

56. Ανεξαρτήτως του ποινικού ή διοικητικού της χαρακτήρα η κύρωση αποτελεί έναν νομικό θεσμό που αποσκοπεί πρωτίστως στην τιμωρία με το κατάλληλο νομικό μέσο, για λόγους γενικής και ειδικής προλήψεως, συμπεριφορών που είναι επιλήψιμες [68].

Δεδομένου ότι μια επιλήψιμη συμπεριφορά δύναται να μεταβάλει την πραγματικότητα, η κύρωση εν στενή εννοία είναι δυνατόν να συνοδεύεται από συμπληρωματικά μέτρα — μέτρα επανορθώσεως και αποκαταστάσεως — που έχουν ως σκοπό την επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, τα οποία όμως δεν έχουν τον χαρακτήρα της κυρώσεως.

57. Από μια προσεκτική ανάγνωση του σημείου 2 [69] της συστάσεως 96-14 της επιτροπής για τα θυννοειδή καθώς και από το πλαίσιο εντός του οποίου διατυπώθηκε η σύσταση αυτή προκύπτει σαφώς ότι τα όσα προβλέπει η διάταξη αυτή δεν έχουν τα χαρακτηριστικά κυρώσεως [70] κατά των κρατών μελών των οποίων τα αλιεύματα υπερβαίνουν την αλιευτική ποσόστωση.

67 — Βλ. την όδγοη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 1, τρίτο και τέταρτο εδάφιο.

68 — Βλ. ανάλυσή μου επί του ζητήματος αυτού στις προτάσεις μου επί της υποθέσεως Επιτροπή κατά Ελλάδος (απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-387/97, Συλλογή 2000, σ. I-5047, σκέψεις 28 επ.).

69 — Το οποίο είναι εν προκειμένω το κρίσιμο σημείο στο οποίο αναφέρεται η σύσταση 98-13 της επιτροπής για τα θυννοειδή (βλ. Συλλογή, σ. 97).

70 — Εξάλλου, ο όρος «κύρωση» ουδαμού απαντά στο κείμενο.

Ο σκοπός της επιτροπής για τα θυννοειδή είναι η διατήρηση και η διαχείριση των θυννοειδών του Ατλαντικού μέσω της συνεργασίας των μερών προκειμένου να διατηρηθούν οι πληθυσμοί των θυννοειδών σε επίπεδα που να επιτρέπουν μια σταθερή μέγιστη απόδοση. Προς τούτο, η επιτροπή αυτή έχει τη δυνατότητα, σε περίπτωση «υπερεκμεταλλεύσεως», να διατυπώσει συστάσεις δεσμευτικού χαρακτήρα προκειμένου να περιορίσει τα αλιεύματα και να τα κατανείμει μεταξύ των κρατών που διαθέτουν αλιευτικούς στόλους για την αλιεία του τόνου. Εάν τα αλιεύματα ενός κράτους υπερβούν το προβλεπόμενο όριο αλιεύσεως, η ισορροπία καταλύεται εις βάρος των άλλων κρατών, η δε ισορροπία αυτή θα πρέπει να αποκατασταθεί προκειμένου να επιτευχθούν οι σκοποί της συμβάσεως. Η σταθερότητα αποκαθίσταται αφαιρουμένης της ποσότητας που υπερβαίνει την ποσόστωση του κράτους παραβάτη. Αυτό είναι το νόημα και το περιεχόμενο του μέτρου που έλαβε η επιτροπή για τα θυννοειδή στο σημείο 2 της συστάσεως 96-14.

58. Ουδόλως πρόκειται για κύρωση και κατά συνέπεια περιττεύει η επίκληση της αρχής της μη αναδρομικότητας των ποινικών κανόνων [71]. Ο καλύτερος τρόπος για να αποδειχθεί ότι δεν πρόκειται για κύρωση είναι το γεγονός ότι το σημείο 3 της συστάσεως προβλέπει ορισμένα περαιτέρω μέτρα τα οποία θα μπορούσαν να έχουν τον χαρακτήρα κυρώσεως στον βαθμό που ο σκοπός τους δεν είναι η αποκατάσταση της ζημίας αλλά σαφώς η τιμωρία του παραβάτη (μείωση της ποσοστώσεως μεγαλύτερη της υπερβάσεως του ορίου αλιεύσεως και περιοριστικά εμπορικά μέτρα).

71 — Στην απόφαση Επιτροπή κατά Ελλάδος, που προαναφέρθηκε στην υποσημείωση 68, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι χρηματικές ποινές που επιβλήθηκαν βάσει του άρθρου 171, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 228, παράγραφος 2, ΕΚ) δεν συνιστούν ποινικές κυρώσεις και ότι η αρχή της μη αναδρομικότητας δεν εφαρμόζεται (βλ. σκέψη 41 της αποφάσεως).

59. Έστω και αν γίνει δεκτή η άποψη της προσφεύγουσας και αν θεωρηθεί ότι το εν λόγω μέτρο συνιστά κύρωση, δεν είναι δυνατόν να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή της μη αναδρομικότητας των ποινικών κανόνων αφαιρώντας από την ποσόστωση του 1999 τις ποσότητες αλιευμάτων που πραγματοποίησε η Ιταλία καθ' υπέρβασιν του ορίου αλιεύσεως κατά τη διάρκεια της αλιευτικής περιόδου του 1997.

60. Επιπλέον, η σύσταση 96-14 άρχισε να ισχύει δύο ημέρες πριν από την προσχώρηση της Ιταλίας στην επιτροπή για τα θυννοειδή [72]. Όταν η Ιταλία προσχώρησε στον οργανισμό αυτό, η σύσταση υπήρχε ήδη στον νομικό κόσμο [73]. Και, πράγμα, που είναι σημαντικότερο, μολονότι γνώριζε την ύπαρξή της, δεν πρότεινε καμία αντίρρηση κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσχωρήσεως.

61. Αντίθετα με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η οποία καταγγέλλει το γεγονός ότι η σύσταση εφαρμόστηκε σε αλιεύματα που είχαν αλιευθεί πριν από την προ-

72 — Η σύσταση άρχισε να ισχύει στις 4 Αυγούστου 1997 και η Ιταλική Δημοκρατία προσχώρησε στην επιτροπή για τα θυννοειδή στις 6 Αυγούστου (βλ. σημείο 7 και υποσημείωση 16 των προτάσεων μου).

73 — Με την προσχώρησή του στην επιτροπή για τα θυννοειδή το νέο μέλος υπόκειται στις ισχύουσες συστάσεις. Ο κανόνας του άρθρου VIII της συμβάσεως δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω και ως εκ τούτου δεν χρειάζεται να παρέλθουν έξι μήνες προκειμένου οι διατάξεις που έχουν εγκριθεί εγκύρως από την επιτροπή για τα θυννοειδή να καταστούν ενεργές έναντι του νέου μέλους. Ο λόγος είναι πολύ απλός: η διαδικασία προσχωρήσεως συνεπάγεται, πλην ρητής επιφυλάξεως, την αποδοχή στο σύνολό του του νομικού corpus που θέτει σε εφαρμογή τη σύμβαση και ρυθμίζει τις υποχρεώσεις που επιβάλλει στα συμβαλλόμενα κράτη. Ως εκ τούτου, δεν χρειάζεται να ταχθεί προθεσμία για την υποβολή αντιρρήσεων.

σχώρησή της στην επιτροπή για τα θυννοειδή, ούτε και στην περίπτωση αυτή υπάρχει αναδρομικότητα σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά. Η διατύπωση της αιτιάσεως αυτής δείχνει ότι η προσφεύγουσα δεν κατανόησε το περιεχόμενο της παραβάσεως που της προσάπτεται. Εκ της φύσεώς της, πρόκειται για μια παράβαση που συντελείται μόνον αφ' ης στιγμής το κράτος μέλος υπερβεί το όριο αλιεύσεως που του έχει τεθεί, εάν δε εξακολουθήσει την αλιεία, από το χρονικό εκείνο σημείο η παράβαση τελείται «κατ' εξακολούθησιν».

62. Μολονότι η Ιταλία δεν μετείχε ακόμη στην επιτροπή για τα θυννοειδή, είχε αναλάβει την υποχρέωση να μην υπερβεί τα επίπεδα αλιείας του κοινού τόνου που καθόριζε η σύσταση 94-11 δεδομένου ότι με την απόφασή του 95-1, το Γενικό Συμβούλιο για την Αλιεία στη Μεσόγειο, στο οποίο μετείχε, είχε υιοθετήσει τη διάταξη αυτή [74].

Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα είχε αναλάβει την υποχρέωση, για την αλιευτική περίοδο του 1997, να μην υπερβεί τη μεγαλύτερη από τις ποσότητες αλιευμάτων που πραγματοποίησε το 1993 και το 1994. Είναι άνευ σημασίας το αν η δέσμευση αυτή είχε υποχρεωτικό χαρακτήρα δεδομένου ότι κατέστη υποχρέωση άπαξ η Ιταλία προσχώρησε ανεπιφύλακτα στην επιτροπή για τα θυννοειδή. Από τις 6 Αυγούστου 1997, η Ιταλία είχε τη νομική υποχρέωση να μεριμνά ούτως ώστε τα αλιεύματά της κατά το έτος αυτό — είτε προγενέστερα είτε μεταγενέστερα της ημερομηνίας προσχωρήσεώς της — να μην υπερβούν το τεθέν όριο [75] και γνώριζε ότι σε περίπτωση υπερβάσεως η επιπλέον ποσότητα θα ήταν δυνατό να αφαιρεθεί από την ποσόστωση του ακόλουθου έτους [76].

Κατά συνέπεια, ούτε υπό το πρίσμα αυτό είναι δυνατό να γίνεται λόγος για παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας των κανόνων που προβλέπουν την επιβολή κυρώσεων, αρχή που πηγάζει από την αρχή της ασφάλειας δικαίου και έχει ως σκοπό να διασφαλίσει ότι ουδείς θα καταληφθεί εξαπίνης a posteriori, από τον χαρακτηρισμό μιας πράξεως ως παράνομης η οποία κατά τον χρόνο τελέσεώς της δεν επέσυρε κυρώσεις. Όταν η Ιταλική Δημοκρατία προσχώρησε στη Διεθνή Σύμβαση για την προστασία των θυννοειδών του Ατλαντικού γνώριζε ότι δεν έπρεπε να υπερβεί ένα ορισμένο όριο αλιευμάτων και ότι, σε περίπτωση υπερβάσεως, θα ήταν δυνατό να εφαρμοστεί η σύσταση 96-14 [77].

74 — Βλ. την υποσημείωση 8 των προτάσεών μου.

75 — Η ερμηνεία σύμφωνα με την οποία, για το έτος προσχωρήσεώς του, δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη τα αλιεύματα τα οποία πραγματοποίησε το νέο μέλος της επιτροπής για τα θυννοειδή πριν από την ημερομηνία προσχωρήσεώς του και ότι, ως εκ τούτου, προκειμένου να καθοριστεί αν υπερέβη ή όχι το όριο αλιευμάτων που του είχε τεθεί, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη μόνον τα αλιεύματα που πραγματοποιεί μετά την ημερομηνία αυτή, ανεξαρτήτως της ποσότητας που έχει αλιεύσει μέχρι το χρονικό εκείνο σημείο, αγνοεί τους σκοπούς της συμβάσεως και, ως ένα ορισμένο βαθμό, διακυβεύει την αποτελεσματική πραγματοποίησή τους αφού διά της ερμηνείας αυτής παρέχει τη δυνατότητα σε ένα μέλος να αλιεύσει ποσότητες μεγαλύτερες από αυτές που προβλέπει κατά τρόπο δεσμευτικό η σύσταση για τη διατήρηση των θυννοειδών του Ατλαντικού.

76 — Ήτοι της ποσοστώσεως του 1999, σύμφωνα με τη συμπληρωματική σύσταση 98-13.

77 — Εάν κατά τον χρόνο της προσχωρήσεώς της στην επιτροπή για τα θυννοειδή η Ιταλική Δημοκρατία είχε ήδη υπερβεί το όριο αλιευμάτων, θα έπρεπε, προκειμένου να αποφύγει την αφαίρεση της επιπλέον αυτής ποσότητας από τη μελλοντική της ποσόστωση, να το δηλώσει και να θέσει ως προϋπόθεση για την προσχώρησή της τη μη εφαρμογή των υπ' αριθ. 96-14 και 98-13 συστάσεων. Από την απάντηση που ο εκπρόσωπος της Ιταλικής Κυβερνήσεως έδωσε σε σχετική ερώτηση που του υπέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι η Ιταλία ουδέν εξ αυτών έπραξε.

63. Δεδομένου ότι από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ουδεμία παράβαση στοιχειοθετείται από αυτές που προβάλλει η Ιταλική Δημοκρατία σε σχέση με το άρθρο 2 του κανονισμού και τον πίνακα του παραρτήματός της σχετικά με τον κοινό τόνο, η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου πρέπει ως εκ τούτου να απορριφθεί.

VI — Δικαστικά έξοδα

64. Η απόρριψη της προσφυγής που άσκησε η Ιταλική Δημοκρατία συνεπάγεται την καταδίκη της στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 69, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

VII — Πρόταση

65. Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η Ιταλική Δημοκρατία κατά του άρθρου 2 και του πίνακα του παραρτήματος σχετικά με τον κοινό τόνο του κανονισμού (ΕΚ) 49/1999 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1998, για τον καθορισμό, για ορισμένα αποθέματα άκρως μεταναστευτικών ψαριών, των συνολικών επιτρεπόμενων αλιευμάτων για το 1999, της κατανομής τους σε ποσοστώσεις στα κράτη μέλη και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατόν να αλιεύονται, και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.